

Előfizetési árak:

Egész évre . . . 10 frt — kr.
Félévre . . . 5 » — »
Negyedévre . . . 2 » 50 »
Egy hóra . . . — » 85 »
Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
a kir. ítélőtábla épületével szemben,
hová az előfizetések és a lap szétküldésére vonatkozó felszólalások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:

PÉCSETT, Mária-utca 11.
a kir. tábla átellenében.
hová a lap szellemi részét illető minden közlemény intézendő.

Kéziratot vissza nem adunk

Hirdetéseket

a kiadóhivatal veszi föl.

Akik a mi csizmánkat kérik.

Pécs, 1898. nov. 15.

A „Somogy“ nagyon irigylendőnek találja a pécsi adófizetők helyzetét s ennek a nézetének legutóbb megjelent számában a következőkben ad kifejezést:

„Pécsett most állították össze a költségvetést s mintegy engedelmet kérve siránkoznak rajta, hogy a városi tanács az 1899. évre is 42 százalék pótdadót kénytelen javaslatba hozni! Boldog isten! Pécsett 42 százalék pótdadó, és Kaposvárott fellyül van a 64%-on. (1898-ban volt $64\frac{7}{10}$ a pótdadó; 1899-ben lesz 64. Tehát $\frac{7}{10}$ %-al alább szállunk a Szt.-István tornyáról...) Szegény Pécs, hiszen ez kis város, szegény város csak 42 ezer lakosa van; mi pedig gazdag lényeskedő, nagy város vagyunk, tele szerencse és jóléttel, aztán 15 ezer lakossal!! Be jó volna nekünk a pécsi nyirkos kordován csizmát felhuzni, melyben még könnyen lehet járni; a miénk már nagyon szorít!... Egyre neveli az adósságyúkszemeket... Szorít, már nagyon szorít!... Tisztelettel kérjük Pécs sz. kir. város igen tisztelt tanácsát; nem cserélhetnénk csizmát?! A miénk igen szorít!...»

Hát az igaz, hogy nem valami kellemes állapot az állami adón kívül még 64% községi pótdadót is fizetni s azért készséggel el is hiszszük kaposvári adózótársainknak, hogy szorítja őket a csizma, de bizony nagyon eltévesztették az adreszt, a mikor hozzánk, pécsiekhez, fordulnak azzal

az ajánlattal, hogy cseréljünk hát csizmát, mert itt is bebizonyul, hogy mindenki maga tudja legjobban, hol szorítja a csizma.

A mi csizmánk ugyanis úgy kívülről elég kényelmesnek látszik, mert hát a 42%-ot kényelmesebben is lehetne kijárni, mint a kaposváriaknak az ő 64%-ukat, csak hogy nagy bökkenő van ám a dologban, mert az a külsőleg kényelmesnek látszó csizma belülről annyiféle vastag béleléssel van kikárpitozva, hogy bizony könnybe lábad annak a szemé, a kinek a lábára felhúzzák, adósságyúkszemünk meg bizonynyára jóval nagyobbak és számosabbak is, mint a jó kaposváriakéi.

Mielőtt hát Kaposvár adófizető közönsége belemenne a följánlott csereüzletbe, jó lesz, ha előbb elkérnek egypár adókönyvet (könyvecskének nem mondhatjuk, mert bizony természetes egy könyv az) a pécsi adózó polgároktól s akkor majd fölnyílik a szemük, hogy mit jelent az a pécsi 42%-os városi pótdadó.

Találni fognak ott az általános 42% pótdadó mellett még 5% vizadót, ezenkívül külön vízbért, 5% köztisztasági pótlékot, legelőadót, szemétkihordási díjat stb., úgy, hogy aki 100 frt állami adóval van meg róva, bizony örülhet, ha a százféle című városi terhek hozzászámítása után 180 frttal eleget tehet állam- és városi polgári

kötelességének. Vannak aztán ezeken kívül nagy számmal olyan szolgálmányok is, a melyek az egyes polgár adókönyvébe beírva nincsenek s mégis az ő zsebet terhelik. Ilyenek a szikvizadó, a szeszitalmérési pótlék, a magas helypénz és kövezetvám, a mik a fogyasztást s a helyi piacot drágítják.

Ime ennyi a bélelése annak a 42%-os csizmának, a mik bizony nem valami kényelmes mozgást engednek a beléjük szorított lábnak s annak igazolására, hogy mindezek milyen nyomorékká szorították máris a pécsi adófizetőt, legyen elég utalunk a város együttes pénzügyi és gazdasági választmányának hivatalos jelentésére, a melylyel az 1898. évi költségelölirányzatot előterjesztette s a melyben azt mondja, hogy „a községi pótdadó %-kának fölelése a mai viszonyok mellett nem ajánlatos, már csak azért sem, mert *annak jó része be sem szedhető.*»

De ha már csizmát cserélünk is, mi a miénket természetesen csak abban az állapotban adhatnók oda, a melyben mi birjuk, már pedig csizmadiáink a torony alatt gondoskodtak róla, hogy a fönt elősorolt bélesjárulékokhoz még egy sereg újabb tyúkszemtermelő kéreg jusson abba a spanyolcsizmába, amit városi adóterheknek hívnak.

A jövő évi rendes városi szükséglet

A „Pécsi Figyelő“ tárcája.

Az ideál.

— A „Pécsi Figyelő“ eredeti tárcája. —

Peterdi Ilona felesége lett a dúsgazdag nagykereskedőnek, Csattos Péternek. Mindenki szerencsének tartotta a leányra nézve ezt a parthiet. Hisz a Peterdi leány nem valami nagy hozományyal dicsekedhetett, míg a férjéről mindenki tudta, hogy százezrei vannak. Biz sok leány örült volna, ha a Csattos felesége lehetett volna.

Es Peterdi Ilona mégsem örült. Halavány arca még halaványabb lett, nagy, mély tűzű fekete szemében pedig ott ült valami borongós szomorúság. A Peterdi leány nem volt boldog. Pedig férje szerette egyszerű, becsületes lelkének egész erejével. Igyekezett ellesni szép feleségének minden gondolatát s boldog volt, ha azt a szép, szomorú asszonyt mosolyogni látta.

Az asszony látta férje nagy szerelmét s lelkében tán szemrehányást is érzett, hogy ő ezt az embert nem szereti, — nem is akarja szeretni.

Kereste, kutatta az okot az asszony, miért idegenkedik annyira férjétől? Átgondolta egész fiatal életét s bevallotta magának, hogy még soha senkit sem szeretett. Tehát nem a múltnak egy szeretett, imádott ideálja állt közte s férje között, hanem valami más.

Es az asszony lassan-lassan rájött, mi az, ami férjét előtte közönyössé, tán ellen-szenvenné is teszi.

Férje üzletember volt testestül-lelkestül. Maga nézett minden után. Kora reggeltől, sokszor késő estig ott ült az irodában, ott forgolódott az üzletben. A szép, fiatal, ideális lelkületű asszony maga volt egész nap. Elég ideje volt, hogy ábrándos lelkületét foglalkoztassa. S ő legtöbbször férjére gondolt. Nem várt, mert vágyódott utána, nem, mintha szerette volna. Ő férjében a férfit kereste, azt a férfit, kit az ő rajongó, szinte betegesen ideális lelke megrajzolt magának.

Peterdi Ilona szeretett. Csak hogy ez a szerelem nem volt egészséges. Hisz nem volt tárgya szerelmének. Egy képzelte ideál töltötte be lelkét, egy nem létező lény felruházva szinte nem emberi tulajdonságokkal.

Az asszony olyannak szerette volna látni férjét, a milyennek ő kiszínezte magának.

Szálas, erős, férfias alak s amellet végtelen gyöngéd, — érzékeny; ábrándos szemek, lovagiasság — de persze mindez tulhajtott alakban. S emellet ünnepelet férfi, kit mindenki bámul, csodál, s ki csak őt szereti lelkének egész erejével, tűzével. Ilyennek képzelte ő férjét.

S mikor ilyenmü ábrándozásai közben belépett hozzá férje, az asszonyt szinte undor fogta el. Hisz férje egészen ellentéte volt az ő ideáljának. Alacsony, telt termetű ember, kissé vörhenyes bajuszszal s kifejezéstelen szürke szemekkel. Ruhája rendetlen

volt, amint sietve felszaladt az üzletből, s itt-ott egy lapos zsírfolt pompázott rajta.

Mikor nejét megcsókolta, az asszony azt hitte, rögtön elájul, úgy megcsapta mindenféle illat — petroleum, sajt és más hasonló, kevésbé szalonképes aroma.

Csattos is észrevette nejének kedély állapotát. Egyszerűségében azt hitte, hogy az asszony unatkozik, azért oly szomorú, halavány.

Erre a gondolatra aztán az az ember, ki eddig nem ismert mást, mint üzletet, s számadást, egyszerre megváltozott. Kezdett ur lenni. Napokig nem ment üzletébe, hanem nejével foglalkozott, vitte mindenhova. Aztán meg társaságokat hívott össze. Azt hitte, ez mulattatni fogja szép feleségét.

Észre is vette, hogy neje egyidő óta mintha pirosabb lenne, mintha szép szeméi élénkebben ragyogtak volna.

Szegény ember, mennyire örült ennek a változásnak. Pedig, ha tudta volna, mi várásolja neje máskor halavány arcára a rózsákat.

A szerelem rózsái voltak azok. Peterdi Ilona megtalálta, a mit kerestett, megtalálta az ideált.

Egyik fogadó napjukon mutatta be neki férje. Perjámosi Elemér volt ez az ideál. Szép férfi volt s egész lényében volt valami, mi az asszonyokat magához láncolta. Ő maga is tudta ezt, s minden örömet abban lelta, ha egy-egy szép asszonyt elcsábíthatott.

Amint először találkozott Csattosnéval, rögtön tisztában volt az asszony lelkületével.

már nem futja a 42%-os pótdóból s ennek eddigi járulékaiból s azért az együttes pénzügyi és gazdasági választmány, hogy a kaposváriak által megirigylet 42%-os pótdócsizmának tetszetős formáját megmentse, megint egy egész sereg járulékos új adót eszelt ki. Lesz 5%-os iskolai pótdónk, ásványviz-adónk, bicikli-adónk, világítási adónk, a melyek persze mind velejárnak az irigylet csizmával, mert hát mindezek szoritani fogják ám az adózók tyúkszemét, ha nem is hívják őket direkt városi pótdónak.

Aztán velejár a csizmával majd a már megszavazott házbérkrajcár is, a melynek csak a neve olyan szerény, de a valóságban 5 frtot tesz ki minden 100 frt házbér után. Ez az egy városi adónem tehát többre rúg majd az állami házadó 30%-kánál.

Látni való tehát, hogy az az irigylet pécsi kordován csizma nem hiába nyikorog s csak a messze távolból tűnik föl úgy, mintha olyan nagyon könnyen járnánk benne, pedig a valóságban bizony nem a jókedvünknek a kifolyása, hogy táncolunk, hanem mert már egy helyben állva nem bírjuk ki a szorítás kínjait.

Ide vele hát azzal a kaposvári 64%-os csizmával, de aztán vigyék ám el a 42%-os csizmánkkal egyetemben annak minden bélést, a vizadónkat, vizbérünket, köztisztasági pótlékunkat, italmérési pótlékunkat, behozatali vámjainkat, szikviz adónkat, ásványviz-adónkat, iskola-adónkat, világítási adónkat, bicikli-adónkat, házbérkrajcárunkat stb.

Megkötjük bizony azt a csere-szerződést szívesen, de csak egy föltétel alatt: semmiféle címen, még a feléntúli sérelem címén se lehessen a szerződést többé visszaszívni!

S ő alkalmazkodott ehhez. Úgy mutatta be magát, amint azt Ilona szerette látni.

Néha elejtett egy-egy szót, mi azt engedte sejtetni, mintha neves, ismert férfi volna. Mint író beszélt magáról. Hozott az asszonynak egyik-másik lapból kiollózott novellákat s felolvasta neki az ő csengő, érzelmes hangján.

És Ilona boldog volt. Nem titkolta maga előtt, hogy szereti ezt az embert, nem is igyekezett leküzdeni magában ezt az érzelmet. Nem gondolt ő arra, hogy ő asszony. Boldog volt, hogy szerethetett.

Perjámossi észrevette, hogy a szép asszony szereti. Hízelt neki ez a tudat s lassan-lassan valami határozott terv érelődött meg benne. Tudta, hogy az asszony férje ropant gazdag s erre alapította tervét.

Udvarolt az asszonynak. Minden nap meglátogatta, majd meg napokig nem mutatta magát. Egész taktikával harcolt és végre is — győzött. Az asszony bevallotta szerelmét és sirt boldogságában, mikor Perjámossi is biztosította szerelméről.

Csak hogy most újabb kin gyötörte az asszonyt. Miért nem lehet ennek az embernek a neje; — milyen boldog volna akkor?

Perjámossi is valami ilyenfélét gondolt. Csak hogy ő egész más oldalról fogta föl a dolgot s föltette magában, hogy minden erővel azon lesz, hogy terve sikerüljön, mi nem is volt nehéz. Az asszonynyal tehetett a mit akart, az rabja volt neki egészen. És Perjámossi elég hitvány volt arra, hogy felhasználja az asszony gyengétségét.

Tálalkát kért tőle. Magához hívta őt

Végrehajtók eldorádója.

— Saját tudósítónktól. —

Pécs, 1898. nov. 15.

A szocialista mozgalmakról nevezetes *Darázs és Hercegmárok* községekben történt valami. Olyan eset, mely azokat, kik a derék sokac faluk annak idejéni háborgásáról tudomással bírtak, szinte bámulatba ejtheti most.

Ez az eset pedig nem kisebb, mint az, hogy az állami végrehajtó a két községben négy csendőr fedezete mellett négy nap alatt nem kevesebb, mint 7000, mondó hétézer forint adót szedett össze.

Darázs és Hercegmárok sokac népe a tavalyi őszön kezdett a szocialista bujtogatók tanainak hódolni. Hazátlan, jöttment agitátorok tartózkodtak titokban a nép között mindaddig, míg el nem vetették ott az elégedetlenség magvát s tanáiknak ottani illetőségű prófétákat nem szereztek. Mikor ez megvolt, akkor siettek más vidékre, félvén, hogy elölgják őket és megizelvéen a börtön keserűségét, haza zsuppoltatnak, ha ugyan van hazájuk valahol.

Az elvetett mótely látszólag jó földre talált a sokacok között. A két községben *Dobos János, Zlatarich Szevo és Jankovich Vinko* vállalták el a prófétai szerepet és rendszeresen bujtogatták a népet. Beszéltek nekik földosztásról, adó nem fizetéséről, több efféle bolondgombáról s a nép, a szegény nép hitt nekik, mint az Irásnak.

Befolyásuk oly nagy lett a népre, hogy már a közrend, a személy és vagyonbiztonság forgott veszélyben a községek területén, ezért a közigazgatási hatóság először csendőrszaporítást kért, majd két század katonaságot rendeltetett ki a községekbe. A katonák aztán bevették magukat a derék sokacokhoz és bizony-bizony sok helyen olyan jó barátságba elegyedtek a familiával, hogy végre azt is kísérték, hogy ők rokonok s ez alapon nem mint a karhatalom emberei, hanem mint látogatók élvezték a háznépének szíves vendégszeretetét.

De persze ez a vendégszeretet pénzbe került. A sokac nép — akár csak jó magunk is — huzta-halasztotta az adófizetést s csak azért állt be szocialistának, mert *Zlatarics* és társai azt ígérték, hogy nem kell adót fizetni. És ime helyette a nyakukra ült a katonaság

azon ürügy alatt, hogy ott háborítatlanul beszélhetnek jövőjükéről.

Az asszony egy pillanatra megdöbbsent, de mikor oda pillantott a férfi szép, nyílt arcába, szinte fájt neki az a gondolat is, hogy ő erről az emberről még rosszat tételezett föl, — hacsak egy pillanatra is.

Beleegyezett a találkába. Nem mérlegelte lépésének következményeit. Az a gondolat hajtotta, üzte, hogy boldog fog lenni. Arra nem gondolt, hogy milyen módon fogja megszerezni a boldogságot.

Egész valójában remegett, mikor Perjámossi arcán valami gúnyos mosoly játszott, mikor az asszony belépett hozzá. De aztán meg úgy érezte, mintha az a diszkrét, finom ibolya illat, mi az asszony ruhájából kiáradt, egy kissé mámorossá tette volna. Egy pillanatra felebredt benne az a gondolat, hogy mégis kár ezért az asszonyért. De ez csak egy pillanatig tartott.

Aztán megfogta az asszony kezét s beszélt neki nagy forró szerelméről.

— Mondja Ilona, tudna-e az én feleségem lenni? El tudna-e hagyni miattam férjét, mindenét s követni engem egy egész életen keresztül?

Az asszony remegett. Reszkető, vontott hangon válaszolt.

— Szeretlek, mint az üdvösségemet. Megyek veled, a hova akarod, követlek minden-hova, csak szerelmedet bírhasam!

A férfi mosolygott. Aztán egy ideig gondolkodott, mintha saját magával küzdött volna.

s bizony annak tartása megint csak adó volt ő rájuk nézve.

Ekkor kezdett eszmélni a tévutra vezetett nép. Először a kolomposokat sürgették, hogy vigyék ki a katonaság eltávolítását, de azok nem tudtak mással felelni, mint azzal, hogy a hatalomnak engedni kell, de legyenek türelemmel, övék — a jövő.

A jövőre azonban nemcsak az a bizonyos recipiált polgártárs, de a sokac sem ad semmit. Es egyszerre megcsappant az apostolok hatása a népre s az maga indított mozgalmat, hogy a katonaságtól megszabaduljon. Bentjártak az alispánnál a községek első gazdái és végre annyira csendes és nyugodt lett a hangulat, hogy el lehetett rendelni a katonaság visszahívását.

Hanem a derék sokac nép tanult is ebből. Hiába volt ezután a bujtogatók agitálása nem találtak többé hitelre. A nép csendes és nyugodt volt, mint a gyermek, aki meghúzza magát, rossz fát tévén a tűzre s félve az érte rá váró büntetéstől.

Ez a büntetés pedig kétféle irányból is fenyegette őket. Először a katonatartás költségeit kell megfizetni, azután pedig az adót. Persze, önként azért most sem kezdték egyiknek sem a kiegyenlítését, gondolván, hogy eddig is elment a pénzért az adóvégrehajtó, majd elmegy most is. A katonatartás költségeiről pedig tudták, hogy a fizetés megállapítása a belügyminiszteriumnál van s bizony nem sürgették monstre-deputációval az elintézését.

A végrehajtót pedig várták szép csendben, nyugodtan. Nem úgy, mint tavaly, mikor agyonverést ígértek neki, ha be meri tenni a lábát a községbe. Most mint elkerülhetetlen rosszra, készültek rá csendes megadással és a vétkesség bizonyos nemű érzetével, mert hiszen olyanért várták a végrehajtót, a mit már régen megfizettek volna, ha a szocialista bujtogatók fel nem lovalják őket.

És a végrehajtó ki is ment. Nem kísérte két század katonaság, még csak egy szakasz csendőrség sem, csupán négy szál csendőr volt mellette.

S a nép várta, hogy mi lesz. Némelyek elkezdtek emlegetni *Zlatarics, Jankovich* és *Dobos* uraimékat, hogy mért nincsenek most jelen. Szájaskodni tudtak, de most segíteni nem tudnak. Mások meg azt mondták, hogy

De aztán határozott, bár eléggé olvadozó hangon szólt az asszonyhoz.

— Boldog vagyok édes, hogy szerelmét bírhatom, hogy enyémnek mondhatom. De látja édes, maga gazdag, — megszokta a fényt, a kényelmet, én pedig szegény vagyok és...

Az asszony idegesen vágott szavába.

— Nem kerestem én fényt, gazdagságot. Én boldog akarok lenni s veled az leszek. Nem félek a szegénységtől, nem a nyomortól, csak oldalad mellett lehessek!

Perjámossi ajkába harapott. Ezt a kitörést nem várta az asszonytól. De azért nem állt meg a féluton.

— Köszönöm édes e szerelmes szavakat. Óh, ha tudná, mily boldoggá tett veled. — Hisz annyira szeretem. És éppen ezért fáj az a gondolat, hogy ha nőmmé leend, tán nélkülöznie kell. Ezt nem vehetem lelkemre.

Az asszony ijedten pillantott a férfire. Nem értette. Perjámossi észrevette az asszony megdöbbenését.

— Ne ijedjen meg édes. Ne gondolja, mintha azt akarnám, hogy váljunk el. Óh, sokkal jobban szeretem, semhogy le tudnék magáról mondani. — Csak a szegénységtől félttem. Ettől akarom megkímélni. És látja édes, ennek is van módja; nagyon egyszerű, kényelmes módja. Gazdagok lehetünk, élhetünk kényelemben, jó módban s nem borítják szerelmünk derült égét az anyagi gondok sötét felhői.

Perjámossi mosolygott erre a frázisra, de aztán folytatta. Hangja suttogóvá vált.

elég embere van a végrehajtónak; ők bizony egy széket se mozdítanak meg, rakassa fel az embereivel a kocsira, ha már el akarja vinni adóba.

S bizony fel is rakták a batorokat, de melléjük még mást is. Azokat a hóhérré, cifrára felcsipkézett ágyneműeket, melyekre a sokac asszonyok olyan büszkék; melyekkel a tiszta ágyat ducolják magasra s a mik anyáról leányra szállnak lakodalmi ajándéknak s díszet képezik a násznoszolyának.

Hanem ezt már nem tűrhették a derék sokacok. Hát mit csináltak? Talán megtámadták a végrehajtót és a csendőröket? Óh, dehogyan!

Belenyúltak a ládafiába, elővették onnan a kékhasú bankókat és fizettek. Fizettek olyan gyorsan, olyan buzgósággal, hogy rövid négy nap alatt hétezer forint állami adót szedett össze a bámulatában hova lenni alig tudó végrehajtó.

Hanem *Zlaticaricék* megszöktek hazulról. Nem lehet őket feltalálni sehol; de nem is volna tanácsos nekik, hogy betegyék a lábukat a községbe, mert most őket csakugyan agyonverné a nép, mint ők szerették volna, ha ez történik az adóvégrehajtóval!

Keresem a hűtelen nyomát . . .

— Saját tudósítónktól. —

Pécs, 1898. november 15.

Ez a cím a »Király-fogás« egyik legszebb operett-áriájából való s a legeklatánsabb bizonyítéka, hogy *Konti* József valóban az életből — szerzi operettjeit. Mert az ő *Lolája* is utazik »hegyen-völgyön át s keresi a hűtelen nyomát« a színpadon, a minthogy az életben is megesik, hogy egy-egy valóban megtörtént operett hősnő keresik a hűtelen nyomát. A mint bizonyítja ez alábbi történet is, melyet itt elmondandók leszünk.

Ma reggel a kapitányság folyosóján egy csinos szőke hölgy keltett méltó feltűnést. Riporter szívének szinte megdobbant, a mint kutató tekintetünket egy pillantással viszonzotta a fehér fátylonon át, mely elfedte arcát a ki-

Egészen odahajolt az asszonyhoz s úgy beszélt hozzá.

— Látja édes a maga férje roppant gazdag. Nem is érezné meg, ha pár ezer forintjával kevesebbje lenne. Magának édes nem lesz nehéz pénzt szereznie. Hisz ami a férjé, az a magáé is. Csak a magáét venné el. És ha lenne pénzünk, akkor itt hagynók e várost s elmennénk messze, hol senki sem ismer s csak szerelmünknek élénk.

Perjámossi az asszonyra pillantott, várva a választ. Az asszony meg állt ott mereven, sápadtan, remegve.

Perjámossi odaugrott hozzá, de az asszony eltolta magától. Szólni akart, de nem jött hang az ajkára. Csak nagy sokára jutott szóhoz s akkor is olyan fojtott, elcsukló hangon szólt.

— Óh mily nyomorult ember ön!

Aztán támolyogva indult az ajtónak. Perjámossi utána akart menni, de az asszony nem engedte.

— Maradjon! Ne is lássam többé! Most már nem szeretem. Szeretni igazán csak azt lehet, kit becsülni is tudunk!

Aztán kitámolygott az ajtón. Perjámossi egy darabig utána bámult s aztán mosolyogva gyujtott egy illatos cigarettre.

— Ostoba, ideális bolond!

És ezzel tán el is felelte már az asszonyt.

Az a szegény asszony meg otthon, bou-doirjában keserű könnyeket hullatott. Siratta az ideált, a kin lelkének egész erejével csüngött. Aztán meg észébe jutott férje, az egyszerű, becsületes, munkaszerető ember s valami homályos sejtélem támadt lelkében, hogy ez a becsületes ember tán még boldoggá fogja tenni.

Deér.

váncsi szemek elől. Az érdekes teremtés egy utazó táskát tartott ez egyik kezében, a másikban pedig valami iratesomót szorongatott meglehetősen izgatottsággal. És úgy tudott nézni olyan kérdő pillantással, hogy az embert majdnem megállította, hogy megkérdezze, mivel lehet szolgálatára.

Várta pedig a főkapitányt. De hát a valóban rossz beosztás folytán, a főkapitánynak például a városi Tanácsban is van dolga s nem állhat mindig szép szőke hölgyek udvarias szolgálatára. Jelenleg is így volt a dolog. Tanácsülés lévén, az érdekes hölgy hiába várta a főkapitányt.

Végre is megunta a várakozást és tört németességgel, melyen megérzett a hangsúlyozó, éles olasz kiejtés, megkérte az ajtónállót, hogy vezesse a kapitányhoz. Az pedig bevezette *Rónaky* Ignác kapitány szobájába, a kinek azután előadhatta az okot, a miért oly sokáig és oly izgatottan várta a főkapitányt.

Az érdekes szőke hölgy mindenek előtt egy arcképet mutatott a kapitánynak. Ez az arckép egy 24-25 éves fiatalembert ábrázolt.

— Ezt keresem!

Szólt és aztán előadta, hogy ő olasz nő, Raguzából való és azért jött most Pécsre, hogy azt a fiatal urat megtalálja. Mert annak a fiatal urnak keresi a nyomát . . .

A fénykép teljesen ismeretlen volt a kapitány előtt, a ki bevezette azután a szőke olasz nőt *Selényi* Antal rendőrbiztoshoz, hogy annak adja elő a panaszát.

És az érdekes szőke hölgy előadta a következőket:

A kit keres, állítólag *Deutsch* Henriknek hívják és nagykanizsai illetőségű. Vele Raguzában, otthon ismerkedett meg, hol a fiatal ur mint tüzér-örmmester szolgált. Két évet ugyanis Komáromban töltvén, mint neki elbeszélte, katonáskodása harmadik évében Raguzába került és ott várta be az október elsejét, mikor most levethette az uniformist és megszabadulhatott a katonaságtól.

Közben a szép szőke hölgygel benső ismeretségbe lépett a fényképe szerint elég csinos fiatal ur, a ki polgári foglalkozására nézve könyvelőnek vallotta magát s elmondta, hogy szülei jó módban élnek Nagykanizsán és ő — ha a szőke hölgy is úgy akarja — magyar menyecskévé teszi a szép olasz leányt.

Az pedig hallgatott rá és hitt neki. Hitt neki annyira, hogy mikor közeledtek az elválás órái, a szerelmi bucsuzás édesfájó érzései mellett is volt ereje profán anyagi ügyek elintézésére is. A mennyiben a tüzér előrukkolt azzal is, hogy megszabadulására nincs ellátva pénzzel, amin haza utazhatnék. Szüleitől nem akar kérni, mivel már a pénz nem érkezik meg a kellő időre — hát kér ő tőle. És ő adott neki. Nem ugyan pénzt, de egy csomó ékszert, gyűrűt, nyakláncot és karpereceket, hogy azokat értékesítse.

És ezzel vége szakadt a szerelmi idillnek. A tüzér felpakkolván az olasz nő ékszerait, érzékeny bucsuzás után eltávozott Raguzából, igérvén a nőnek, hogy irni fog neki Budapestről és oda utána utazhatik, mikor együtt fognak majd menni haza a fiatal ember szüleihez Nagykanizsára, a hol aztán meg lesz az esküvő.

Október eleje óta az olasz nő hiába várta a levelet. Mikor már kifogyott a türelméből, ő itt Budapestre annak a rokonnak a címére, a kihez a tüzér mondta, hogy szállni fog. Levelére kapott is választ, melyben a címzett értesíti, hogy ő egyáltalában nem ismer olyan nevű rokont, mint ő írja.

Ekkor felébredt a gyanu a szerelmes olasz nő szívében s elhatározta, hogy utána jön a tüzérjének Magyarországra. Magához vette a szerelmes leveleit, miket az irt neki a kaszárnyából és egy arcképet, melyen a tüzér mint civil van ábrázolva s melyet szerelmi zálogul hagyott nála.

És elindult. Járt Komáromban is, hogy talán ott feltalálja. Majd Budapesten kereste;

azután pedig bement Nagykanizsára. A szüleit ugyan nem találta meg, de mégis annyit hallott felőlük, hogy elköltöztek Szlavóniába, a fiuk pedig Pécsre jött pár nappal ezelőtt.

Az olasz nő erre vonatra ült és ma reggel érkezett meg Pécsre s a vasuti állomásról egyenesen a rendőrségre ment, a hol előadta a fentebbiekben, hogy mi jaratban van.

Ma hát a rendőrség is kereste a hűtelen tüzér nyomát s a raguzai nőnek a »Hajó«-ban vettek fel szállást, hogy kéznél legyen, ha esetleg fel tudják találni a keresett egyént, a ki után futva hegyen-völgyön át, üldözi a hűtelen nyomát a szép olasz jövevény.

De bizony egész nap hiába keresték az olasz nő tüzérjét. Nem találtak rá, sőt azt konstatálták, hogy Pécsen egyáltalán nincs az arckép eredetije.

Az olasz nő pedig ma este ismét tovább utazik. Irásban megtette a feljelentést a fővárosi államrendőrségnél, de azért ő is keresi a hűtelen nyomát.

H i r e k.

Pécs, 1898. nov. 15.

„Bánatpénz-színház.“

Reggel nyolc órakor rendes körülmények között aludni szoktam. Ebben eddig semmi különös nincsen. Ma reggel azonban kopogás riasztott föl álmomból. Magamra kaptam a legszükségesebbeket (hátha valami szép asszony látogat meg) és ajtót nyitottam.

Jó ismerősöm. Vér Achilles állott előtttem.

— Nos, miért jöttél? kérdeztem zordan.

— Mindjárt hallani és bámolni fogod. Szólt és kényelmesen elhelyezkedett a diványomon.

— Mondd hát szaporán, hadd bámuljak.

— A dolog igen egyszerű.

— Akkor ne is beszélj.

— De nagyszerű!

— Akkor beszélj!

— Pompás tervem van. Egy új színházat akarok alapítani, mely felülmul minden eddigit.

— Tragédia vagy operette számára?

— Semmire. Ebben a színházban sohasem játszanának. Csak épen, hogy föl kell építeni.

— Nem értem.

— Én sem, felelt nyugodtan. De megmagyarázhatom. Iszonyu nagy fizetésekkel szerződöttük a legkiválóbb színésznőket.

— A pénzt te adod.

— Senkisem adja. Pénz ide nem kell.

— Minél tovább beszélsz, annál kevésbé értem.

— A nagy színésznőkkel kötött szerződéseinkben öt-tízezer frtos bánatpénzeket alapítunk meg. A hozzánk szerződött színésznők, akiket más színházaktól csábítottunk el, ott érzékeny bucsut vesznek. Mindenki rimánkodva kéri, maradjon ott és az igazgató fűhöz-fához kapkod, hogy visszahódítsa a kedvelt színésznőt. A sok könyörgésnek enged végre a bucsuzó színésznő és elhatározza, hogy marad továbbra is. Mi pedig megkapjuk a nagy bánatpénzt. Így csinálunk valamennyivel s ebből fog fennállani a színház.

— S mi volna a neve?

— »Bánatpénz-színház.«

— Ez igazán nagyszerű. Csakhogy egy baja van.

— És ugyan mi?

— Hogy én most álmos vagyok.

— És más mondani valója nincs?

— Semmi.

Vér Achilles egyet fordult a sarka körül s nyugodtan távozott.

M—r—ó.

Napirend 1898. november hó 16-án.

Naptár: szerda, nov. 16. — Róm. kath.: Ottmár. — Prot.: Ódön. — Görög-kel.: (nov. 4) Joannic. — Zsidó: Kiszlev 2. — Nap két 6 óra 52 perckor; nyugszik 4 óra 5 perckor. — Hold két 9 óra 48 perckor délelőtt; nyugszik 6 óra 6 perckor este. Hold van a földközélen reggel 6 órakor.

Időjárás. Kilitás a központi meteorologiai intézet jelzése szerint: száraz, hűvös, ködös idő várható.

Színház: »Kikapos patikárius«, bohózat.

— (**Városi bizottsági tagválasztás.**) A III-ik választókerületben *Lauber* Rezső és a IV-ik választókerületben *Szellmann* Győző bizottsági tagok elhunytával megüresedett törvényhatósági bizottsági tagsági helyeknek december 4-én választás útján leendő betöltésére vonatkozólag a polgármester ma hirdetményt bocsájtott ki. A hirdetmény szerint a III-ik kerület választói a városháza jegyzői hivatalában szavaznak s a választási elnök *Kindl* József, helyettese *Fekete* Mihály lesz. A IV-ik kerület választói a felsővámház-utcai iskolában földszint a III-ik leányosztály helyiségében szavaznak, hol az elnök *Ratkovics* Ferenc, helyettese dr. *Tróber* Aladár lesz. A választás reggel 9 órakor kezdődik és délután 4 órakor fejeztetik be. A III-ik választó kerülethez tartoznak: Anna, Bástya-u., Boltivköz, Irgalmas, János, József, Kálvária (belvárosi rész), Kazincy, Kisfaludy, Kis-Flórián, Király, Lyceum, Mária, Malom (belv. rész), Megye, Mór, Nagy-Flórián, Országút (Irgalmasok utcájától keletre eső belv. rész), Papnövelde-köz, Papnövelde-u., Percel, Plébánia-köz, Plébánia-u., Petrezselyem (belv. rész), Sörház (belv. rész), utcák, Majláth- és Széchenyi-terek. A IV-ik választó kerületbe esnek: alsó Balokány, Erzsébet, Farkas István, Felső-Balokány, Felső-vámház, Gründler, Halász, Harangöntő, Katalin, Kis, Kossuth Lajos, Könyök, Lánca, Major, Malom (budai külv.) Orsolya, Pálya, Temető és Zsolnay-utcák, vásártér, Bányatelep és a város keleti külterülete.

— (**A pécsi zenekedvelők egyesületének hangversenye.**) A pécsi zenekedvelők egyesülete december hó ötödikén a Vigadóban hangversenyt rendez, mely alkalommal két hosszabb zenedarabot fognak előadni az egyesületnek vonós hangszereken játszó tagjai, *Ruh* Ernőné urnő énekszámokat ad elő, *Ternovszky* Margit kisasszony pedig zongorázni fog.

— (**Királyi kihallgatás.**) Ő felsége a király holnapután (csütörtökön) t. hó 17-én, ugy t. hó 21-én (hétfőn) és t. hó 24-én (csütörtökön) Budapesten legfelsőbb kihallgatást fog adni. Előjegyzések a kabinetirodában (budai kir. várak) eszközölhetők.

— (**A jogász-segélyegylet ünnepélye.**) Életrevalóságának szép jeléről tesz bizonyosságot a pécsi jogász-segélyegylet tisztikara azzal a munkálkodásával, melyet az egyelet anyagi segédeszközeinek gyarapítására minden alkalmat felhasznál. Egy idő óta sokat foglalkoztak azzal az eszmével, hogy a pénztár gyarapítására egy eddig még nem próbált módot kísérsenek meg. Bizottság alakult az egyelet tisztikarának és választmányának tagjaiból *Kereke* György elnöklete alatt *Liebardt* József, *Németh* Károly, *Fischer* Béla és *Réder* Károly joghallgatók személyében, a kik már mostanra befejezték az előkészületeket egy ünnepély megtartására, melyet december ti-

zenegyedikén (vasárnap) délután a Vigadóban fognak megtartani. Szerepelni fognak ez alkalommal néhányan az ifjuság kebeléből, de felkérték dr. *Egry* Béláné és *Zelesny* Sarolta urhölgyeket s szintársulatunk kitűnő drámai hősnőjét, *Angyal* Ilkát is a közreműködésre, a kik a legnagyobb szeretetreméltósággal ígérték meg, hogy teljesítik kérésüket s énekeikkel, illetve szavalatukkal fogják emelni az ünnepély ékességét. Már az eddig említettekből is kitűnik, hogy az ünnepély nagy vonzóerővel fog birni és mivel a belépti jegyek ára is igen mérsékelt összegekben lesz megállapítva, előre látható, hogy városunk közönsége kellő és megérdemelt pártolással fogja sikeressé tenni a jogász-segélyegylet tagjainak fáradozását, kik ily uton is iparkodnak nehéz anyagi körülmények között élő kollegáiknak megkönnyíteni a pályájuk bevezetéséig előttük álló akadályokat.

— (**Hazafias előadás.**) A németbolyi ifjusági egyelet helyiségében folyó hó 13-án hazafias előadást rendeztek Erzsébet királyné szobra alapja javára. Az előadás első pontja Beethoven »Trauermarsch«-a volt, a melyet négykézre zongorán *Plank* Kamill és *Amberger* Márton játszottak el igazi precizitással és nagy tanulmányra valló technikával. A második pont *Klein* Tivadar szabad előadása volt Erzsébet királyné emlékére, a melylyel nagyon meghatotta a közönséget. A harmadik pont Schubert »Wanderer« című dala volt, a melyet *Plank* Kamill hogy mily szépen énekelt el, az is bizonyítja, hogy előadását közkívánatra egy újabb darabbal kellett megoldania. A negyedik pont »Dorothea« két felvonásos szindarab volt. Története a római keresztény-üldöző császárok korában játszik s főszereplői Dorottya (*Burgstaller* Aranka) és Kalliszta római leány (*Kovácsovic* Mariska). A darab végén tabló volt. A menyei birodalomban volt látható a megdicsőült Dorottya, *Kovácsovic* Mariska és *Burgstaller* Aranka igazán fényes sikert arattak játékuikkal, a melyhez a többi szereplők is nagyban hozzájárultak. 5. Ezután »Eine Tasse Kaffee« című 1 felvonásos vigjáték került színre, a melyben előforduló elmés és komikus fordulatok nagyon mulattatták a közönséget. *Tisztl* Anna (Frau v. Langen) és *Dlusztus* Anna (Frau v. Bangen), valamint *Burgstaller* Aranka (szobaleány) kitűnők voltak. A többi szereplők is jók voltak. Végezetül *Plank* Kamill és *Amberger* Márton játszottak el zongorán négykézre Suppé »Pique Dame« című nyitányát meglepő sikerrel és technikával. A bruttó-bevétel 67 frt volt. A tiszta jövedelmet felküldik Budapestre a szoboralap javára.

— (**Gyufa a gyermek kezében.**) Csak lapunk tegnapi estje számában adtuk hírül olvasóinknak arról a tüzesetről, melyet Regenyén, Bálint Teréz odavaló lakosnő kilenc éves kis fia okozott s ma már ismét egy ilyen gyermek okozta tüzesetről kell olvasóinknak beszámolnunk. *Krasznik* Vencel romonyai lakos házában ütött ki a tűz. A szobában *Krasznik* Vencelné kenyeret dagasztott, melyet kelés végett a fűtött kemence padkájára tett és gondosan letakart s azután a szomszédnéja, *Rádics* Jánosnéhoz futott át, magára hagyva a szobában négy éves kis fiát. A kis fiu látva, hogy egyedül van, elcsente az asztalról a gyufatartót s gyujtogatni kezdte a

gyufákat, miközben az egész csomag meggyulladt. A kis fiu, kinek a láng a kezét is meg-sütötte, ijedtében eldobta a gyufatartót, mitől a kenyértakaró kendő széle meggyulladt. A tűz csakhamar áterjedt a butorokra s mire *Krasznikné* hazajött már az asztalkendő is lángot fogott. A tűz azonban még nem volt nagy s így szerencsére sikerült a megrémült asszonynak a tüzet néhány vödör vízzel eloltani. A gyujtogató kis fiunak nem történt semmi baja, mert a lángoktól megijedve, a konyhába menekült.

— (**Veszekedő huszár.**) Egyik közeli községben a napokban nagy feltűnést keltett egy huszár káplár, aki vidáman mulatott a korcsmában. Még cigány is került valahonnan, a ki kivilágos kiviradtig húzta a nótákat a vitélő káplár urnak. Mikor fizetésre került a sor, a káplár ur szörnyen adta az előkelőt, káromkodott, s fejbe veréssel fenyegetett mindenkit, a ki tőle pénzt mer követelni. De a korcsmáros nem hagyta annyiban a dolgot, hanem megfogta a hetvenkedő huszár legény gallérját, kijelentvén, hogy addig nem ereszti ki, míg nem fizet. Ezen aztán annyira feldühödött a jeles harcfi, hogy kardot rántott a korcsmáros ellen, ki azonban mielőtt meg ráüthetett volna a huszár, kicsavarta a kardot annak kezéből és a községi előjárósághoz küldött. A hatóság emberei lefűlelték a káplár urat, kiről csakhamar kiszült, hogy soha sem volt *katona*, annál kevésbé huszár káplár. *Kreuzer* Mihálynak hívják a legényt, a ki ellen most megtették a feljelentést. Hogy honnan vette az egyenruhát, azt vonakodik megmondani, de valószínű, hogy a vizsgálat ezt is mihamarabb ki fogja deríteni.

— (**Postamester kerestetik.**) A somogy megyei Szabáson postamesteri állás van üresedésben. Pályázatok három hét alatt a pécsi posta és távirdaigazgatósághoz adandók be.

— (**Az ideai bányászünnep.**) A Dunagőzhajós társaság bányagazgatóságától nyert értesülésünk szerint az igazgatóság tisztikara, tekintettel a szeretett Nagyasasszonyunk elvesztése fölötti általános gyászra, elhatározta, hogy a Borbála napi bányászünnepet a maga részéről az idén nem tartja meg a szokásos módon s a tisztikar díszbédje és táncmulatása ez alkalommal elmarad. Meg lesz tartva azonban az ünnepi istentisztelet, még pedig a budai külvárosi (Ágoston-téri) plebánia templomban december 4-én d. e. fél 10 órakor, valamint a bányatelepi, szabolcsi és hirdi templomokban. A munkás és felügyelő személyzet is megkapja szokásos Borbála-ünnepi ajándékát, a mely személyzetre nézve az ősi bányászünnep szokásos megtartása más tekintetben sem fog megszorítást szenvedni.

— (**Szerencsétlenség a gőzfürdőben.**) Egy fiatal tanuló, *Lokics* Dezső, a főreáliskola ötödik osztályának növendéke csaknem belefutott tegnapelőtt reggel a Pintér-téle gőzfürdő nagy medencéjébe. Elszédült, vagy elaludt, a mint a medence szélén a lépcsőn heverészett és letördült a víz alá, a hol mozdulatlanul hevert, csupán a felszálló bugyborékok mutatták, hogy valaki van a víz színe alatt. Ezekről gondolta *Notter* Jenő bankhivatalnok és egy szintén ott fürdő, *Friedmann* nevű fiatal ember, hogy a harmadik fürdőző

bizonyosan a víz alá merült s Notter bejárva a medencét, csakhamar megpillantotta a fiut, a ki mozdulatlanul feküdt annak alján. Kiáltott a szolgálknak s azok egyike gyorsan a vízbe ugorván, kiemelte a fiut a medencéből, a zuhany alatt hideg vizet bocsátott reá, a fürdő egy másik alkalmazottja pedig orvosért sietett, de orvos bizony csak másfél óra múlva érkezett meg a fürdőbe, mikor már a némileg magához tért fiut egy szolga hazavezette szüleinek lakására, a hol azóta már teljesen jól érzi magát.

— **(Szerencsétlenül járt kis fiu.)**

Schein György orsolya-utcai lakos három éves hasonnevű fia ma reggel vidáman játszott a magas földszint folyosóján. Játék közben a folyosó korlátjára lépett fel, miközben megszédült s a korláton átal bukva, leesett az udvarra s koponyáját bezúzta. Súlyosan sérült állapotban vitték fel a lakásba, ahol a megremült szülők azonnal ápolás alá vették a kis gyermeket. A sérült fiut Ludvig Ferenc dr. gyógykezelte. Az orvosi vélemény szerint a sérülés súlyos volta dacára is nem halálos.

— **(Halálozás.)** Fessel Pál, a dunagőzhajós társaság pécsi kőszénbányaműveinél alkalmazásban volt főbányajáró, ma reggel 6 órakor bányatelepi lakásán élte 60-ik évében jobblétre szenderült. Temetése holnap, november 16-án d. u. 4 órakor lesz a bányatelepi temetőbe, a gyászistentisztelet pedig november 17-én d. e. 1/2 8 órakor fog megtartani lelki-

üdvéért a bányatelepi plébánia-templomban. Az elhunytat özvegye és öt gyermeke, valamint széleskörű rokonság gyászolja.

— **(Letartóztatott leányok.)** Az elmúlt éjjel a rendőrség négy leányt tartóztatta le éjjeli csavargás miatt. A jeles négylevelű lóhere tagjai: Müller Róza, Szabó Róza, Banka Julis, Lesnyik Mária, kiket illetőségi helyükre fognak toloncolni.

— **(Lopott lovak.)** Ily cím alatt ma lapunk tegnapi számában megírtuk, hogy Vörös József bicsérdi lakos a pécsváradi vásáron előtte ismeretlen emberektől egy pár lovat vett. Az eladók azzal biztatták a vevőt, hogy a lovak járulatleveleit az egyik kisbicsérdi korcsmában fogják neki átadni. Vörös József azonban hiába várt, az eladók nem jelentkeztek. A napokban Vörös József ide bejárt Pécsre, a hol Gilián Sándor bajai lakossal ismerkedett meg, akiben azonnal felismerte a pécsváradi vásár eladóját. Jelentést tett az esetről a rendőrségnek, minek folytán Selényi Antal rendőrbiztos a lólopásban gyanús Giliánt letartóztatta és megindította a vizsgálatot, mely csakhamar nem várt, meglepő eredményre vezetett. Kisült — ugyanis — hogy Gilián Sándor egy bácskai, hét-nyolc tagból álló szervezett rablóbanda tagja, ki csak nemrég került ki a fegyházból, ahol két évet töltött betörésses lopásért, s jelenleg is magtárfeltörésért vizsgálat alatt áll. Gilián e hó elején szökött meg Bajáról. A notorius gonosztevő — természetesen — konokul tagad, azonban vallomásaiban folytonos ellentmondásokba keveredik,

mi kétségtelenebbé teszi bűnösségét. A rendőrség részéről a vizsgálatot Vaszary Gyula rendőrőrkapitány és Selényi Antal rendőrbiztos vezetik, kiknek már a banda többi tagjainak a nevét is sikerült megtudnia, melyeket azonban a vizsgálat érdekében eddig még nyilvánosságra hozni nem lehet. A vizsgálat végeredményéről annak idején bővebben fogjuk a közönséget értesíteni.

— **(A vasiszlói választókerületből)** ma érkezett be a megyei bizottsági tagválasztás eredményéről a jelentés. Megválasztottak Morvay Ferenc 77, Roszeg Ferenc 75 és Gertig Márton 56 szavazattal. Szavazatokat kaptak még: Tóth Ézsaiás 15, Sógor Endre 6, Hamulyák Gyula 6 és Tóth Sámuel 1 szavazatot. A választáson Tirts Rezső dr. elnökölt. Ezzel befejeztettek a megyei törvényhatósági bizottsági tagválasztások, melynek eredménye lett, hogy új bizottsági tag bejutott 81, a régiek közül bent maradtak 56-an, kimaradtak 69-en. Darócy Aladár dr. Rácpetrén és Dunaszekcsőn, Horváth István főszolgabíró Szentlőrincen és Szabad-Szentkirályon, Simonffy János a szalántai és a patacsi, Margittai Péter a mohácsi első kerületben is megválasztatván, egy-egy kerület üresen marad s így négy kerületben új választás fog lenni.

— **(Lopás részletekben.)** Dömötör Gyula, dunaszekcsői lakosnál szolgálatban állt Reits Éva leányzó. A gazda annyira megbizott a leányban, hogy el sem zárta előle a pénzes szekrénye fiókját. Az Éva leányzó ezt a bizalmat azzal hálálta meg, hogy mikor a

akk
kik
egy
vo

azt
tük

mo

me

ra
su
II
n:
el
él
te
g
z
i

gazda nem volt otthon, megdézsmálta a pénzes szekrényt és részletenkint tizennégy forintot ellopott s a lopott pénzt elköltötte. Mikor turpisságra kísült, tettét beismerte és most várja a büntetését, a mi nem is fog elmaradni.

— **(A dohány hazájából.)** Mexikóban a tanítók szorgalmas, jó magaviseletű tanítványaiknak megengedik, hogy a tanítási óra alatt szivarra gyujtsanak. Ilyen jutalomban egy óra folyamán esetleg többen is részesülnek. Sőt megtörténhetik az is, hogy a tanító az egész osztálynak megengedi a dohányzást és csakhamar ködszerű szivarfüst tölti meg a termet. Csak akik tudják, milyen mértékben van elterjedve Mexikóban a dohányzás, azok értik milyen jutalom egy ottani diáknak a dohányzási engedély. Három négy éves korától szoktatják már a szülők a gyermekeiket a legerősebb dohány-fajokhoz. A legtöbb családban az asszonyok és leányok is dohányoznak. Utóbbiak a fiukhoz hasonlóan szintén már három-négy éves korukban pöfékelnek sajátos alakú szivarjaikon, melyek többnyire husz centiméter hosszúak. Paraguaiban ugyancsak fricsán dohányoznak az emberek. A szivarok égő végét veszik szájukba olyan ügyesen, hogy sohasem égetik meg magukat. Pedig csak alvásközben nincs szivar a szájukban.

— **(Ellopott birkák.)** Kövesden Peischer János udvarából egyik éjjel három birkát elhajtottak eddig ismeretlen tettesek. A tolvajok az udvar kerítésén létra segítségével

másztak be s aztán a kaput belülről kinyitván, úgy hajtották el a jámbor állatokat, melyeket most kerestet a gazdájuk. Keresik a tolvajokat is, de még eddig nincs jel, mely a nyomukat mutatná.

— **(Leégett házak.)** Ófalu községben Hafner János cikói lakosnak a szőlőhegyen levő présháza a napokban kigyuladt és le is égett, még mielőtt a tűz oltására siethettek volna, Zsibriken szintén tűz volt a napokban. Mühl Fülöp háza égett le eddig még ismeretlen okból keletkezett tűz következtében.

— **(Adomány.)** A havihegyi kőkereszt felállítási költségeire özv. Kutassyné 1 fnt 20 krajcárt adományozott.

— **(A mulatság vége.)** Tóth László, nagyhajmási lakos, a mágoosi korcsmából kimulatván magát amugy magyarosan, elindult hazafelé. Az uton Kraizlmayer Sebestyénnel találkozott, a kivel a korcsmában valami szóváltása volt s a ki akkor azzal távozott, hogy majd megtanítja még. És most meg is tanította, mert egy bottal rárohanván, azzal addig verte, míg csak érhetette a menekülő Tóthot. A megvert ember, a kire ilyen rossz vége lett a mulatságnak, a bíróságnál keres sebeire gyógyító flastromot.

— **(Elárulta a részegség.)** Rád községben Papp Gergely köröshegyi (somogy-megyei) illetőségű földmives részeg állapotban a község házára kerülvén, ott mikor megmozdították, egy zsákban a derekára kötve pénzhamisításhoz való eszközöket találtak. A mint kijőzanodott, kérdőre vonták, hogy mikép ke-

rültek hozzá a veszedelmes eszközök s akkor azt mondta, hogy Pemmer Pál dráva-palkonyai lakostól vette két forintért. A vizsgálatot most folytatják, hogy ki készítette a pénzhamisító eszközöket.

— **(Jó fogás.)** Jó fogást tett a mi nap a herceg-szöllősi csendőrség. Elfogott egy Radics Károly, sátoristye-pusztai születésű csavargót, a ki egész üzletszerűleg követte el a lopásokat s azokból élt meg. A Lapáncsa melletti Idahof-pusztán, a dályogi Erdőfü-pusztán, Mohácson, Hercegföldön és Főherceglakon követett el lopásokat, elemelvén mindazt, a mi kezeügyébe esett; sőt Szloboda Gyula mohácsi lakostól két vadászkutyát ellopott, melyeket aztán eladott s az értük nyert pénzt elmulatta. Az elfogott tolvaj most a mohácsi járásbíróság börtönében pihen babérain.

— **(Elütött öreg asszony.)** Verbász János fuvaros ma délelőtt a papnövelde utcán haladt végig fával megrakott kocsijával, midőn egy öreg asszony, Scheiber Katalin a kocsi előtt akart még az utca tulsó oldalára jutni. Azonban öregsége miatt nem tudott eléggé gyorsan menni s bár Verbász megfékezte a lovakat, a kocsi rudja mégis elütötte az öreg asszonyt, kinek az esés következtében horzsolásokon kívül szerencsére nagyobb baja nem történt.

— **(Házadó összeírás.)** A házbéradó bevallás és a házak összeírása a következő három évre elrendeltetvén, a háztulajdonosok házbéradóvallomásaikat folyó hó 15-től f. hó 30-ig adhatják le a városi adóhivatalnál.

A
is
tt
r-A
ól
i-
ak
a,
ga
os
t-
va
a
n-
or,
rdi
ze-
epi
ösi
in-ir-
i, a
ak-
féle
agy
són
noz-
bo-
zine
iva-
ann
1626

délutá
fiatal
zsáko
Igen v
ler-fél
ber 20
vetkez
adja a
Irtas
főgimn
cioso.
hölgy.
Egry
Dezső.
Lajos.
Énekli
órakor
jok ne
tudnak
hanem
mint a
történt
tani la
tek. L
rosszsa
hogy F
Eszékr
feltörté
szobák
guknak
egy bö
gyobb
a tolv
akkor
kik ho
egy cé
volt irv
>
azt az
tük el!
A
A
mozzák
me te
Ba
H
Pa
Re
Fe
Sz
Cs
Sz
rapodik
sulat V
magyar
nagy re
eredeti
ékesiten
tek me
gényt e
zal a sz
irodalom
meg eb

— (**Falált pénzes-zsák.**) Tegnap délután a Höfler-féle bőrgyár közelében egy fiatal gyerek játék közben két üres pénzes zsákot talált, melyeket a rendőrséghez vitt be. Igen valószínű, hogy a két üres zsák a Höfler-féle gyár tulajdona.

— („**A Pécsi Kat. Kör**“) november 20-iki felolvasó estélyének műsora a következő: 1. Cibulka: Stephánie Gavotte. Előadja a tőgimn. zenekar. 2. A tökéletes nő. Irta és felolvassa Nagy Benjamin dr., ciszt. r. tőgimn. tanár. 3. Mendelssohn: Rondo capriccioso. Zongorán előadja Ternovszky Margit urhölgy. 4. Si tu m' aimais. Denzzától. Énekli Egry Béláné urhölgy, zongorán kíséri Buday Dezső. 5. Tőprengés. Irta és szavalja Végh Lajos. 5. Éljen a hon! Szerző Meisner Imre. Énekli a tőgimn. énekkar. Kezdeté pont 1/26 órakor.

— (**Kedélyes tolvajok.**) A tolvajok nemcsak lopni, nemcsak ajtókat feltörni tudnak s álkulcsal más lakásába hatolni, hanem némelykor tudnak ám kedélyeskedni is, mint azt az alábbi eset is bizonyítja. Sellyén történt a napokban, hogy Heiser Rezső ot-tani lakos házába ismeretlen emberek betörttek. Lábujjhegyen nesztelenül jöttek, mint aféle rozsziandéku emberek, de midőn észrevették, hogy Heiser — ki egyik rokona látogatására Eszékre utazott — nincs otthon, zavartalanul feltörték a pincét és éléskamrát, behatoltak a szobába, ahol kedélyesen megterítették maguknak és vidáman lakmároztak. Vacsora után egy bődön disznósirt, két zsák lisztet és nagyobb mennyiségű mézet felpakolva eltávoztak a tolvajok. Midőn Heiser másnap hazaérkezett, akkor vette észre a hivatlan vendégek nyomait, kik hogy a »tréfa« még sikerültebb legyen, egy cédulát hagytak az asztalon, melyre ez volt írva:

»Köszönjük a jól tartást! Ami hiányzik, azt az eltöltött kellemes órák emlékeként vittük el!

A rogyásig jóllakott, ismeretlen tettesek.

A kedélyes tolvajokat erélyesen nyomozzák.

Pécs szab. kir. város

meteorologiai állomása jegyzetei

1898. november 15. reggeli 7 órakor.

Barometer (redukált) = 70.8 mm. (emelkedő.)
Hőmérsék = 6.2 °C
» maximuma: 10.3 °C
» minimuma: 5.8 °C
Párányomás: 4.5 mm.
Relatív nedvesség: 96%
Felhőzet: ☉
Szélirány s erő:
Csapadék 24 órai:
Szár, derült.

Dr. Czíren.

Művészet, irodalom.

○ **Verne Gyula regényei.** Egyre gyarapodik az a sorozat, melyet a Franklin-Társulat Verne munkáinak illusztrált kiadásából a magyar közönség számára közre bocsát. A nagy regényíróhoz méltó kiadás ez, melyet az eredeti francia kiadások pompás szövegképei ékesítenek. Most a 98—103. füzetek jelentek meg, melyek a Hódító Robur című regényt egész terjedelmében tartalmazzák. Azzal a szingazdag fantáziával, melyet a világ-irodalomban eddig senki utól nem ért, írja meg ebben a könyvben Verne az Albatros

légúj utasainak kalandos, izgató történetét. S míg odaadón követjük őket légi utjokon, feltárulnak annak a világnak titkai, természeti csudái, melynek végtelensége oly kifürkészhetetlen a halandó tekintetnek. A Hódító Robur az író saját szavaival a jövő, tán a holnapi nap tudománya, mely megnyitja a nagy titkokat az emberiség számára. A regény akár füzetenként 20 kr-vel, akár egyben 1 frt 20 kr-ért vagy díszes vászonkötésben 1 frt 80 kr-ért minden könyvkereskedésben kapható.

VASUTI MENETREND.

PÉCSRŐL INDUL:

	Gy. v.	Sz. v.	Sz. v.	Sz. v.
Budapestre	8:22	11:41	3:06	11:30
<i>B.-Szt.-Lőrincz</i>	8:48	12:12	3:40	12:07
(B.-Szt.Lőrinczről				
B.-Sellyére v. v. 4:55, tv. sz. sz. 9:15, v. v. 3:46)				
<i>Uj-Dombóvár</i> érk.	9:57	1:32	5:01	1:57
Kaposvár felé ind.				
gy. v. 10:08, sz. v. 1:56, gy. v. 6:31, sz. v. 2:15)				
(Báttaszék felé sz. v. 3:10 tv. sz. sz. 2:30)				
<i>Uj-Dombóvárról</i> ind. 10:04	2:32	5:21	2:56	
<i>Budapestre</i> k. p. u. é.	1:25	8:00	8:35	8:20
		V. v.	Sz. v.	
Barcs-N.-Kanizsa-Bécs felé	8:29	6:34		
<i>B.-Szt.-Lőrincz</i>	9:04	7:11		
<i>Barcs</i>	10:51	8:55		
<i>N.-Kanizsa</i>	1:29	11:41		
<i>Bécs</i>	8:50	8:52		
		Sz. v.	Sz. v.	Sz. v.
Eszék felé	5:35	12:14	4:20	8:18
<i>Üszögh</i>	5:50	12:25	4:34	8:30
<i>Villány</i> érk.	6:39	1:10	5:24	9:18
(Mohács felé sz. v. 7:00 v. v. 10:35 sz. v. 1:55 sz. v. 9:51				
Mohács érk.	7:44	11:35	2:39	12:35
Hajó közl. lefelé ind. reggel 8:30, fölfelé este 7:00				
<i>Villány</i> ind.	6:49	1:17	5:31	9:23
<i>Eszék</i>	8:08	2:25	6:44	10:40

PÉCSRE ÉRKEZIK:

	Sz. v.	Gy. v.	Sz. v.	Gy. v.
Budapestről ind.	9:30	7:15	8:00	3:00
<i>Uj-Dombóvár</i> ra érk.	2:45	10:03	1:30	6:21
	sz. v.	gy. v.	sz. v.	sz. v.
Kaposvárról ind.	1:21	4:11	8:52	1:03
<i>Uj-Dombóvár</i> ra érk.	2:26	4:46	9:52	2:07
Báttaszékről ind. tv. sz. sz. 9:52 sz. v. 9:53				
Dombóvárra érkeznek	1:40	12:55		
	tv. sz. sz.	sz. v.	sz. v.	sz. v.
<i>Uj-Dombóvár</i> ind.	5:30	3:10	10:15	2:17
<i>B.-Szt.-Lőrincz</i>	7:31	4:41	11:34	3:39
Pécsre érk.	8:18	5:15	12:04	4:10
		Sz. v.	Sz. v.	
Bécsből indul	6:40	7:40		
<i>N.-Kanizsára</i> érk.	1:35	3:42		
<i>Barcsra</i> érk.	4:50	7:21		
<i>Pécsre</i>	7:46	9:40		
	V. v.	V. v.	Tv. sz. sz.	
B.-Sellyéről indul	7:24	6:05	10:13	
<i>B.-Szt.-Lőrincz</i> érk.	8:27	7:01	11:25	
<i>Pécsre</i> érk.	9:40	7:46		
	Sz. v.	Sz. v.	Sz. v.	Sz. v.
Eszékről indul	5:34	8:48	12:25	8:15
<i>Villányba</i> érk.	6:48	10:03	1:40	9:46
Mohácsról indul	5:50	9:15	12:20	8:25
Villányba érk.	6:35	10:00	1:05	9:10
<i>Villányból</i> ind.	6:55	10:13	1:50	9:56
<i>Pécsre</i> érk.	8:01	11:23	2:53	11:30
Hajó érk. Mohácsra fölülről reggel 7:20, alulról d. u. 5:45				

Országgyűlés.

A képviselőház ülése november 15-én. (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) A mai ülés elején felszólalt Bánffy miniszterelnök és Ivánka tegnapi támadására felelve kijelentette, hogy főispán korában több sikkasztás történt vármegyéjében, de az illető sikkasztó szolgabíró megfelelő büntetését kapott. Ivánka személyes támadására nem is reflektált.

Tisza István is felelt Ivánkának. Atyja nemcsak hogy nem használta arra hatalmát, hogy családjának hasznot szerezzen, hanem hosszú közügyi szereplése alatt válságos bonyodalmakba sodorta a saját családját vagyona, úgy, hogy neki (Tisza Istvánnak) éveken át kellett rendbe hozni. Büszke arra, hogy atyja az ország érdekeinek szolgálata miatt veszélyeztette privat ügyeit. Ő (a fiu) azért vállalt a közgazdasági téren állásokat, mert különben nem tudta volna a közügyek terén való szereplését föntartani és nem tudta volna az évnek egy részét Budapesten tölteni. Ami Ivánka személyes sértéseit illeti, azokra másutt fog reflektálni.

A napirend vita során beszéltek még Hock János, Boda Vilmos és Hentaller Lajos, mindhárman nagy hatással.

Hentaller szóba hozta Hentzit is, akit hős katonaként tüntetnek föl. Görgey megbecsülte ellenfeleit is, de kérdezzék meg, mért nem temettette el katonai diszszel Hentzit? Mert nem érdemelte meg!

Szilágyi elnök, miután több szónok nem volt feljegyezve, erre a vitát bezárta. Barabás záróbeszéde következett volna, de ezt holnapra halasztották.

Bolgár Ferenc a holnapi ülésen fog az Engel-cég borhamisítási ügyében interpellálni.

TÁVIRATOK.

— **Ismét politikai affér.** (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) Tisza István provokáltatta Ivánka Oszkárt Keglevich István gróf és Gajary Ödön által. A párbaj hír szerint kardra lesz s még a mai délután folyamán folyamán megtörténik.

— **Lipót-ünnep.** (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) Bécsben ma ülték meg szent Lipót hercegnek, Ausztria védőszentjének emléknapját nagy ünnepségekkel. Az ünnep következtében a budapesti gabona-börzét sem tartották meg.

— **Pulszky mandátuma.** (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) A képviselőház összeférhetlenségi bizottsága Pulszky Gusztáv mandátumának tárgyalását folyó hó 21-dikére (hétfőre) tűzte ki.

— **Vasuti katasztrófa.** (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) Párisban tegnap az északi pályaudvarban vasuti szerencsétlenség történt. Az amiensi vonat a nagy ködben összeütközött a városi körvasuttal. A katasztrófa következtében húsznál több utas megsebesült.

Budapesti börze.

Bpest, nov. 15.

A budapesti gabona-börze ma szünetelt.

Az értéktőzsdén az árak a következők: Osztrák hitelrészvény: 353.60. — Magyar hitelrészvény: 383.40 — Államvasut: 356.00.

Laptulajdonos Felelősszerkesztő
SZAUTTER GUSZTÁV PLEININGER FERENC
TAIZS JÓZSEF
kiadó.**Hirdetések.****Figyelem!!!****Üzlet-áthelyezés.**Van szerencsém a n. é. közönség b. tudomására hozni, miszerint **több évek óta fennálló Kazinczy-utcai cipész-üzletemet november hó 1-én****Ferenciek-utca 6-ik szám alá** Sipőcz-gyógyszertár átellenében, helyeztem át.

Bátorkodom t. c. megrendelőimhez azon kéréssel fordulni, hogy további megrendeléseiket szíveskedjenek részemre fenntartani.

Miatán ezen áthelyezéssel üzletem is meg-nagyobbítottam, elvállalok mindennemű női-, férfi-, gyermek- és hibás lábához orthopédiai cipőket, valamint lovagló-, vadász- és dísz-csizmákat, melyeket mérték után gyorsan és pontosan készítek.

A nagyérdemű közönség kegyes pártfogását kérve maradtam teljes tisztelettel

Bottlik Imre,
cipész.

— Vidéki megrendelések gyorsan és pontosan készíttetnek. —

Köszönet-nyilvánítás.

Ő fensége Salvator Lipót főherceg udvarmesteri hivatala.

Általános Asbestáru-gyárnak, Budapesten.

Császári és királyi ő fensége, Lipót Salvator főherceg rendkívül meg van elégedve az Asbest-talppal bélelt cipőkkel. Ő fensége hosszabb gyalog kirándulásokon használta a cipőket és úgy érezte, hogy a lába nem fáradt ki — mint más közönséges cipőknél. Küldök egy pár vadász-cipőt, hogy annak mintájára készítsenek másikat ugyanannál a cipésznél s aztán küldjék be.

Hiszszük, hogy a vadász-cipők ép oly jók lesznek és ép oly megfelelők, mint a mint meg-felelők voltak a szalon-cipők.

Zágráb, 1898. július 8-án.

KRAHL, huszárkapitány.

Nincs többé lábfájás, sem tyukszem, sem izzadós láb, sem bőrkeményedés, sem lábdaganat, sem fagyós láb, sem lábégés. Rövid idei viselés után meg-könnyebbül a járása annak, a ki czipőjét **Dr. Hógyes-féle az egész világon szá-badalmazott Asbest talpbéléssel látja el.**

Párja egyszerű 60 kr., kettős vastagságu 1 frt 20 kr. Az asbest talpbélés kitünőségét legjobban bizonyítja, hogy a cs. és k. közös hadseregnek és a m. kir. honvédségnek eddig 22500 pár szállított. Szétküldés csakis utánvétellel. vagy a pénz előleges beküldése és külön 10 kr. franko. Felvilágosítások és prospectusok, köszönetnyilvánítások ingyen.

Általános Asbestáru-gyár betéti társaság Budapest, VI., Sziv-utca 18.

Viszont eladóknak megfelelő árengedmény.Egyedüll elárusító raktár Pécsen: **Weisz Adolf** bór-kereskedőnél, **Dombovárott: WEINER P. JÓZSEFNÉL.****Hirdetések jutányos áron a ki-
adóhivatalunkban vétetnek föl.****MESTRITS JENŐ**

épület és műlakatos

Király-utca 38. sz. **Pécsen** Percel-utca 35. sz.

Ajánlja jól berendezett üzletét mindennemű

épület- és műlakatos munkák,

erkély-, sír-, lépcső- és kerítés-rácsoszatok, valamint vaskapuk és csillárok vertvasból, továbbá biztonsági záruk és rekeszek, zajtalan görredőnyök, ponyva-gépezetek, villamos csengők, vízvezeték és angol closett-berendezések, a leg-kitünőbb asztal-tűzhelyek, központ fűtő (central) kályhák, mindennemű díszit-ményi munkák vert vasból való rajz- és stilszerű elkészítésére a legszoli-dabb kivitelben.

Segédgépek javítását s egyáltalán minden e szakmába vágó munkát elvállalok.Midőn üzletemet a n. é. közönség becses pártfogásába ajánlom, előre is biztosítom **árain ver-senyképességéről**, valamint gyors és pontos kiszolgálásról.

Tisztelettel

Mestrits Jenő.